



Recull de Premsa



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Taula de contingut

Concepció diferent La Vanguardia - Catalán - 16/06/2018	3
“Pau Casals es enormemente popular, pero poco conocido” El País Cataluña - 16/06/2018	4
Les senyes d'identitat d'un festival La Vanguardia Culturas - Catalán - 16/06/2018	5
La decència de l'equilibri El Periódico de Catalunya - Catalán - 17/06/2018	6
Clàssica La Vanguardia - Catalán - 17/06/2018	7
Frank Sinatra recibe un homenaje en la Jazz Cava Diari de Terrassa - 16/06/2018	8
La ‘febre Rosalía’ El Punt Avui - 16/06/2018	9
JAIME BERIESTAIN EL MACBA, UN ESPACIO "LLENO DE ENERGÍA" ON Barcelona - 15/06/2018	10
Pedro Horrach El Periódico de Catalunya - Catalán Más Periódico - 17/06/2018	12
“La pena imposada a Urdangarin no és lleu” El Punt Avui - 16/06/2018	14



16 Junio, 2018

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Concepció diferent

Diada Pau Casals

Intèrprets: Sol Gabetta, violoncel;
Bertrand Chamayou, piano
Lloc i data: Palau de la Música
Catalana (12/VI/2018)

JORGE DE PERSIA

Per segon any seguit, la Fundació Pau Casals organitza un concert memorial amb la importància que suposa l'escenari del Palau, i amb la seva col·laboració i amb bons solistes. Per què no es pot incorporar aquest concert al programa d'abonament del Palau? Guanyaria en relleu i en públic i permetria millorar el programa de mà, atenant més la música. Crec que s'hauria d'anar més al fons de les coses, ja que no hi ha ningú al món que dubti de la catalanitat d'aquest gran músic.

Coneguts per un bon recital el 2015, Gabetta –una de les millors violoncel·listes actuals– i Chamayou van proposar les *Cinc peces d'estil popular* de Schumann –amb una versió atractiva del violoncel, una certa inclemència al piano i l'aplaudiment del públic en cadascuna d'aquestes versions–. Hi ha passatges que són meres escales per fer costat al violoncel!

La *Sonata en do major* de Benjamin Britten va resultar atractiva en el treball rítmic de tots dos, amb la brillantor esperada. Gabet-

ta té una tècnica excel·lent, un arc subtil amb què va fer matisos importants, bona precisió i definició a la mà esquerra i un resultat musical que es manifesta en un fraseig intens, ple de varietat i amb molt bona tensió sobretot en la *Sonata en sol menor* de Chopin. Crida l'atenció la declaració que fa el pianista Chamayou en el programa de mà, que considera aquest duo amb Gabetta “com si fossin la mateixa persona”. Doncs no, hi ha grans diferències.

En la meua crònica del concert del 2015 vaig al·ludir a la necessitat de disposar d'un bon *pianoforte* anterior al 1950 per tocar amb el violoncel, pensant que els desequilibris eren producte de la brillantor de l'instrument. Aquí, però, he pogut constatar que el *forte* del pianista no equivalia al *forte* en un violoncel.

Hi va haver molts passatges en què ens perdiem la sensibilitat del so de Gabetta pel pedal obert i la brillantor del piano de Chamayou. En podria esmentar molts, però l'espai només em permet dir que la concepció del fraseig tampoc no s'hi corresponia: davant la sensibilitat del violoncel, el piano responia de manera aliena a la necessària correspondència. En aquesta *Sonata*, un passatge substancial és l'inici del piano, que va resultar oposat en concepció a la frase inicial del violoncel, que és qui defineix el caràcter interrogador i íntim, que assenyala Chopin.●



► 16 Junio, 2018



Marta Casals en el Palau de la Música de Barcelona. / JUAN BARBOSA

“Pau Casals es enormemente popular, pero poco conocido”

Su viuda, Marta Casals reivindica el legado del músico

BLANCA CIA, **Barcelona**
 Diplomática y prudente, Marta Casals (Humacao, Puerto Rico, 1936) viuda de Pau Casals, evita dar una respuesta comprometida a la pregunta de qué posición tendría el músico sobre la situación política catalana o de que *El cant dels ocells*—el *Himno por la paz*— sea una de las canciones que se interpretan en actos que reivindican la libertad de los políticos en prisión preventiva: “Yo no puedo contestar por él pero estoy segura de que miraría de encontrar y ayudar a buscar la mejor solución para su país y de mejorar las condiciones de la convivencia. Y el himno va mu-

cho más allá porque tiene un mensaje más amplio, es universal. Tan universal que todo el mundo se lo hace suyo”.

El “maestro”—tal como ella se refiere a él— fue un intelectual comprometido con el activismo democrático y la reivindicación de las libertades hasta el punto de que renunció a tocar en la Unión Soviética por el régimen comunista en 1917, hizo lo mismo en 1933 con la llegada al poder de Adolf Hitler en Alemania y en 1936 en España: “por la defensa de sus ideas se fue autolimitando como músico. Poco a poco se lo puso difícil él mismo. Decía que su única arma era el violonchelo y la

utilizaba imponiendo su silencio como forma de protestar aunque eso fuera el sacrificio más importante que podía hacer”, añade. Su viuda —le conoció como alumna de violonchelo en 1952 y se casaron cinco años después— es vicepresidenta de la Fundación Pau Casals, que este año ha sido reconocida por el Premio Nacional de Cultura de Cataluña que otorga el Consell Nacional de Cultura i de les Arts (CoNCA): “es una gran satisfacción porque el premio reconoce una de las cosas que más nos ocupa y preocupa: que la Fundación sea el vehículo de transmisión de su obra y legado”.

El epicentro de la Fundación,

Un festival mayor y más internacional

En el Auditori Pau Casals, frente a la Casa Museo en El Vendrell, se celebra cada verano el Festival Internacional de música que lleva el nombre del compositor. Se inició en 1981 en memoria del violonchelista y con la intención de que fuera punto de encuentro de intérpretes de ese instrumento de cuerda como hilo conductor. “Queremos que el festival crezca más y que tenga más proyección internacional. Esa es otra de las metas que nos hemos fijado en la Fundación”, comenta su vicepresidente, Marta Casals.

puesta en marcha por el músico y su mujer en 1972, es la Casa Museo natal del violonchelista en El Vendrell que definen como uno de los seis mejores museos de músicos de Europa, del nivel de la Casa natal de Mozart en Salzburgo. La Fundación tiene una importante función pedagógica y musical, está abierta a visitantes y organiza actividades en torno a la música y conciertos. Hace 34 años, instituyeron la beca Pau Casals—el compositor catalán recibió una ayuda de la reina Regente en 1893 que fue decisiva para su formación— que a partir de 2016 se abrió a todos los países de la Unión Europea y Puerto Rico, donde se estableció el violonchelista después de marchar de la España franquista. Una beca que tiene la intención de crecer más y se amplíe a otros países. La Diada Pau Casals es una de las citas anuales que también organiza la Fundación que tiene forma de concierto —este año fue la semana pasada en el Palau de la Música— siempre

con la música del universo del compositor y un acto popular que este año se hizo este jueves en la plaza del Rei. Una velada que contó con la participación de varias formaciones musicales en la que no faltó la interpretación de *El cant dels ocells*.

“Ya no es solo su música. La gente tiene que conocer muchas otras cosas del maestro. Es curioso, se da la circunstancia de que es un personaje enormemente popular pero, a la vez, muy poco conocido. Se podría decir que la popularidad puede ser enemiga del conocimiento”, reivindica su viuda, toda una agente cultural que ha estado al frente de diversas instituciones: directora artística del John F. Kennedy Center o de la Escuela de Música de Manhattan. Del compositor catalán es más conocido su *I'm a catalan* del discurso que pronunció en la sede de las Naciones Unidas en 1971, que su faceta como creador y promotor de la orquesta que llevó su nombre en la década de los veinte —prácticamente fue la primera formación musical con sede casi permanente en el Palau de la Música— “y no con pocas dificultades, porque no le resultó nada fácil”, apunta su viuda. Otra iniciativa singular de aquel periodo fue la creación de la Asociación Obrera de Conciertos que Casals impulsó para facilitar la formación musical de los trabajadores y la asistencia de conciertos: “él pensaba que la música era universal y que todo el mundo tenía igual derecho a acceder a ella”. Si viuda se queja del tratamiento que tiene la enseñanza y la cultura musical: “Es común a muchos países. Ahora con la tecnología e internet estamos demasiado distraídos en cosas que no enriquecen el espíritu, sino todo lo contrario. Me preocupa sobre todo la juventud que están siendo educados por internet y eso yo encuentro que no está bien, se trata de una cultura muy superficial, que no tiene base. Bueno, así lo veo yo”.



► 16 Junio, 2018

GREC

BARCELONA

DEL 17 DE JUNY AL 31 DE JULIOL
LAMEVA.BARCELONA.CAT/GREC



El guitarrista nord-americà Pat Metheny portarà el seu jazz al Grec el 7 de juliol
STEVE THORNE / REDFERNS

El Grec arriba a la 42a edició convertit en un clàssic de l'estiu barceloní; enguany dirigirà la seva mirada a Àsia, però també abraçarà altres tendències i propostes internacionals, i per descomptat d'aquí, als seus diferents escenaris

Les senyes d'identitat d'un festival

N.C.

Menor densitat, similar potència i una alta càrrega d'espectacles internacionals i de coproduccions: és a dir un festival amb senyes d'identitat de festival, aquell que s'ha de veure com un punt d'inflexió, d'excepcionalitat, dins de la temporada. El Grec 2018, sota la batuta del seu director Cesc Casadesús, vol deixar els espectadors sense alè, però per la qualitat de les seves propostes i no per obligar-los a enfrontar-se a una maratò durant el mes de juliol si no volen perdre el pas del festival.

En aquella línia, el Teatre Grec obrirà –després de la seva participació en el Sónar amb un concert d'Alva Noto i Ryuichi Sakamoto (17 de juny)– amb una proposta que entronca amb la mirada sobre Àsia que vol oferir el certamen: *El poema de Guilgamesh, rei d'Uruk* (del 2 al 4 de juliol), un text de la mitologia sumèria que dirigirà Oriol Broggi i protagonitzen Clara Segura i Lluís Soler; i tancarà amb *Filoctetes* (31), un text de Sòfo-



El teatre internacional estarà present, entre d'altres, amb 'Belgian rules', de Jan Fabre
WONCE BERGMANN

cles que, en versió de Jordi Casanovas i direcció d'Antonio Simón, abordarà en la manipulació política.

El Teatre Grec acollirà dos concerts –l'incombustible Pat Metheny (7) i Enric Montefusco (25), presentant nou disc i envoltat d'amics–; una òpera participativa –*El monstre al laberint* (15), amb música de Jonathan Dove, en la qual col·laboren les formacions de l'Orfeó Català acompanyat de la Jove Orquestra Nacional de Catalunya i l'acrobata Quim Giron–; un espectacle de circ –*Tabarnak* (23 i 24), amb els canadencs Cirque Alfonse–, un musical en versió de concert –*Carousel* (28 i 29), amb un elenc enorme en el qual destaquen les veus de Nina i Ivan Labanda– i tres propostes de dansa: *Cuculand souvenir* (6) que, sota la batuta de Roberto Oliván, combina dansa, circ i noves tecnologies; la visita dels taiwanesos Cloud Gate Dance Theater (10 i 12); i *Grito pelao* (18 i 19), de la coreògrafa Rocío Molina amb música en directe de Sílvia Pérez Cruz.

El Teatre Lliure i el Mercat de les Flors acolliran altres de les propostes més festiveres del Grec. En el Lliure tant podran veure's els últims treballs de creadors nacionals com Agrupación Señor Serrano –*Kingdom* (4 i 5)–, Jorge-Yaman Serrano –*La revelación* (de l'11 al 14)– i La Veronal –*Pasionaria* (25 i 26)–; com els de noms de l'escena internacional com la britànica Katie Mitchell i la Schaubühne –amb *Ombra (Parla Eurídice)*, basada en l'obra de la Nobel Elfriede Jelinek (12 i 13)–, Jan Fabre –*Belgian rules* (20 i 21) o Milo Rau, que presentarà *L'assaig* (29 i 30). Al Mercat de les Flors es fan imprescindibles els espectacles d'Akram Khan –*Xenos* (del 3 al 5)–, la coreògrafa coreana Eun-Me Ahn amb els seus *Dancing grandmothers* (9 i 10) i Jerome Bel amb *Gala* (22 i 23).

Entre els espectacles de l'anomenat Grec-Ciutat trobem l'aposta de Sílvia Munt com a directora (*La resposta*, de Brian Friel, en el Goya, i amb grans noms en el repartiment com Emma Vilarasau, David Selvas, Ferran Rañé o Àngels Gonyalons); l'estrena de Pere Arquillué en la direcció (*Audiència i vernissatge*, de Václav Havel, a La Villarroel); un nou muntatge de Mario Gas (*Humans*, de Stephen Karam, al Romea i protagonitzat per Jordi Bosch); el retorn de Nau Albert i Marcel Borràs (*Falsetuff. La muerte de las musas*, al Teatre Nacional); un nou text de Clàudia Cerdó amb direcció de Sergi Belbel –*Una gossa en un descampat*, a la Sala Beckett–; o l'estrena del nou treball de *La conquesta del pol Sud* (Raphaëlle, al CCCB). |



La decència de l'equilibri

Article 593. Aquesta setmana vaig conèixer una d'aquelles heroïnes que demostren que fer anys és sempre sinònim de saviesa. Me la vaig trobar en un bus que estava ple de gom a gom. Ella estava asseguda, però observava a tothom, buscant qui anava dret però hauria d'estar assegut i qui estava assegut però hauria d'anar dret.

Al final va arribar a la seva parada, però abans de baixar va fer una proclama, va dir... Gairebé us ho explico després del millor de la meva setmana.

Tercer lloc. *Cocina vegana: Gastronomia*, de **Jean-Christian Jury** (editorial Phaidon). Un llibre de cuina que destil·la felicitat. És un viatge per la cuina vegana i les variacions segons els continents i els costums.

Segon lloc. *Txaïkovski vs. Dr. Zhivago* (Palau de la Música). L'Orquestra Simfònica del Vallès aconsegueix oferir a l'espectador una bonic combat entre melodies que t'aporta una pau i una serenitat extraordinàries.

Primera posició. *Conocer a Eloy de la Iglesia*, de **Carlos Aguilar** (Filmoteca Vasca). Un bonic llibre que conté uns articles que et toquen

El llibre de Carlos Aguilar sobre Eloy de la Iglesia és un gran estudi del cineasta

l'esòfag. Un gran estudi sobre el món d'un cineasta únic i valent.

I el que va proclamar aquella senyora va ser el següent: «Abans de baixar del bus, he de dir que em sembla increïble que hi hagi gent asseguda que no arribi als 40 i gent dreta que superi els 80. Fa 89 anys que estic en aquest món i cada any que passa veig menys respecte. Jo baixaré ara, però espero que no només per decència, sinó per equilibri, per evitar fractures i ruptures, els de menys de 40 s'aixequin i els de més de 80 s'asseguin...».

I, com en una pel·lícula, la senyora va baixar i es va produir un ball de seients automàtic. Gairebé una vintena d'aquelles persones assegudes es van aixecar i una altra vintena de gent més gran es va asseure.

Es va produir un bonic intercanvi de seients gràcies a aquestes paraules dites per aquesta heroïna amb l'equilibri just entre el respecte i la indignació. No hi ha dubte que aquest discurs s'hauria de sentir cada dia en cada autobús. ¡Bon diumenge! ■



17 Junio, 2018

Clàssica

MARICEL CHAVARRÍA



JUNY SOLIDARI AL PALAU. La sala modernista acull un concert a favor de l'Obra Social Sant Joan de Déu, amb direcció musical de Manel Barea i la col·laboració de la Banda Simfònica de Badalona, Lloïl Bertran i Celdoni Fonoll, així com solistes convidats com ara el pianista Francesc Aragón, la violoncel·lista Sonia Barea o el clarinetista Jordi Casas. Presenta Marcel Gorgori, amb direcció artística de Francisco Javier Biurrun.

19/VI. PALAU DE LA MÚSICA. 21 HORES

GUIITARRES EN HOMENATGE A PACO DE LUCÍA

Aquesta és una d'aquelles actuacions en què el públic local i el guiri poden coincidir al Palau de la Música amb raó de causa. El Barcelona Guitar Trio, aquesta formació que van fundar Manuel González, Xavier Coll i Luis Robisco en el context del cicle Mestres de la Guitarra que té lloc al Palau de la Música, reten homenatge a Pa-

co de Lucía fusionant la guitarra espanyola amb el flamenc dels bailaors Jose M. Álvarez i Carolina Morgado, i la percussió de Paquito Escudero. S'interpretaran obres d'Isaac Albéniz, Manuel de Falla i el desaparegut Paco de Lucía.

20 I 27/VI. PALAU DE LA MÚSICA. 21 HORES

UN SANT JOAN A RITME DE BANDA. L'Auditori acull el XVII Festival de Bandes de Música de Catalunya, amb concerts de tres formacions que recullen diferents estils i èpoques musicals. La Unió Musical Jaume Balmes de Santa Bàrbara (Montsià) interpretarà, per exemple, *Wink at you - Fantasy for winds* de Teo Aparicio Barberán, acompanyat de cors de la localitat. La Banda de Menissaent (Ribera d'Ebre) tocarà el *Pasdobles* de Josep Serra i la *Sinfonia del Nou Món* de Dvorak. I a més es fusionarà la Banda i l'Orquestra Universitat Rovira i Virgili per a l'estrena d'*A Raina Lupa* de María Mendoza.

24/VI. L'AUDITORI. 18.30 HORES



► 16 Junio, 2018

Frank Sinatra recibe un homenaje en la Jazz Cava

► Frank Dubé estrena su espectáculo de homenaje junto a tres músicos

P.N.

"De Frank a Frank" es el título del espectáculo que el vocalista Frank Dubé protagoniza hoy en la Nova Jazz Cava junto a los músicos Kim Molino (piano), Marc Pagès (contrabajo), Noel Meya (batería) y Noelia Molino (coros.)

El líder de la formación se considera "un enamorado del swing" y, en este caso, pone "su voz a disposición de la que considera como la mejor voz de todos los tiempos, y lo ha enmarcado todo en un ambiente íntimo, con sólo tres músicos", explican los organizadores del concierto.

Dubé llega avalado por una larga trayectoria y por sus conciertos o grabaciones junto a músicos como Pedro Iturralde, Josep Mas "Kitflus", Lucky Guri, Ricard Roda, Lleó Borrrell o Francesc Burrull, entre otros.

Frank Dubé es un músico veterano al que se describe como "virtuosos y polifacético", que ostenta el título de Profesor de Música otorgado por el Conservatori Superior



El vocalista Frank Dubé, protagonista del concierto de hoy en la Nova Jazz Cava.

de Música del Gran Teatre del Liceu. Su nombre empezó a sonar a partir del 1951, cuando destacó como uno de los participantes más jóvenes del Festival Internacional de Acordionistas que se celebró al Palau de la Música.

Su primera actuación musical relevante tuvo lugar en 1954, en los locales de la Escuela de Radio Maymó. En 1959 fue escogido para ofrecer las actuaciones musicales inaugurales en los estudios de TVE al palacete de Miramar de Montjuïc.

HUMOR Y ACTIVISMO

En años posteriores su trayectoria se desarrolló entre su militancia catalanista y su apuesta por el humor satírico. En este sentido, entre sus propuestas de mayor relevancia cabe destacar el éxito que obtuvo en 1986 con la edición del maxi single "Catalonia is not Babylonian" en el que "reclamaba, a ritmo de funky discotequero, la independencia de Catalunya. No obstante, y pese al eco mediático que tuvieron sus acciones en este sentido, hoy la propuesta de Dubé camina hacia otros derroteros. ►

LA CITA

- **Concierto** "De Frank a Frank, Frank Dubé recorda a Frank Sinatra"
- **Lugar** Nova Jazz Cava
- **Hora** Hoy, a las 10.30 de la noche
- **Precio** 13 y 15 €



► 16 Junio, 2018

L'artista de Sant Esteve Sesrovires fa embogir el Sónar amb una fusió de flamenc i noves músiques urbanes abocada a l'èxit

La 'febre Rosalía'

Guillem Vidal
BARCELONA

Rosalía, jove talent del *cante*, va triomfar ahir al Sónar amb una actuació que, probablement, marcarà un abans i un després en la seva carrera destinada a l'èxit. La cantant de Sant Esteve Sesrovires, a qui el març vàiem cantar, en un registre molt diferent, al Palau de la Música, va presentar, més que un nou espectacle, un nou discurs artístic basat en la conjugació, musical i estètica, de flamenc i noves tendències de música urbana. *Cante* i programacions, *baile* i moviments de culpropis d'una estrella de *trap*, que fa unes setmanes ja ens van ser mostrats a *Malamente* (el vídeo del moment, d'estètica *choni* i amb gairebé sis milions de reproduccions a Youtube) i que, ahir, van ser desenvolupats en un Sónar Hall que va quedar petit davant l'expectació generada per l'artista.

Amb un guió ple de coreografies i, fins i tot, animacions amb la mateixa Rosalía (una posada en escena, doncs, que podria ser la d'una diva pop del Palau Sant Jordi), l'espectacle va començar, precisament, amb *Malamente* i va continuar amb cançons de rigorosa estrena que, al setembre, formaran part d'un nou i segon disc. Vuit ballarines vestides de blanc com Rosalía, una parella de *palmeros* i, al fons, El Guincho, presumpte cervell de l'operació, controlant la situació.

Qui en el primer disc, i en l'esmentat concert al Palau, havia format tàndem amb Rosalía, Raül Fernández Refree, va ser també protagonista del Sónar —on no havia actuat mai— amb una incursió en



Rosalía, ahir al Sónar de Dia a Fira Montjuïc ■ MARTA PÉREZ / EFE

el terreny de l'electrònica molt fidel al tarannà inquiet i atrevit del personatge. Refree, recurrent a una electrònica molt dels anys 90 i amb moments de sorollisme, va presentar un xou inspirat en el món digital, la censura i el control que va tenir, com a il·lustre aliat, el cineasta gironí Isaki Lacuesta, autor de les imatges que, en tres pantalles, es van projectar durant l'espectacle i per a qui Refree ha compost la banda sonora del seu últim film, *Entre dos aguas*.

La segona jornada diürna del Sónar a Fira Montjuïc, però, va tenir altres protagonistes. Molt curiosa va ser, per exemple, la presència d'un aquí

Refree va estrenar amb Isaki Lacuesta un xou inspirat en el món digital i la censura

desconegut, però fenomen juvenil emergent a Itàlia, Liberato, que va fer la seva primera actuació lluny del seu país emmarcat i encaputxat. Interpretant en napolità cançons no gaire allunyades de la tradició melòdica del seu país, Liberato va fer

embogir els nombrosos italians que aquests dies són al Sónar. Per a la resta, una singularitat per afegir a les moltes que, des de dijous i fins avui, brinda el festival.

D'ahir, finalment, també cal assenyalar la conquesta que Diplo, un dels discjòqueis més influents dels últims anys, va fer del Sónar Village, amb discjòqueis d'Uganda, el Zaire i Nigèria presentats per ell i, finalment, una sessió al seu càrrec que va ser un escalfament per a la que tenia previst oferir, entre quatre i cinc d'aquesta última matinada, al recinte firal de l'Hospitalet.

L'alemany Alva Noto —amb un espectacle previ

al que, demà, oferirà amb Ryuichi Sakamoto en la cloenda del Sónar al Teatre Grec— i l'islandès Ólafur Arnalds, un altre mestre a l'hora de crear passatges musicals amb segell propi, van ser altres noms significatius de la jornada d'ahir.

El Sónar va engegar també l'activitat nocturna amb reclams com ara el de Gorillaz i, avui, culminarà la 25a edició amb concerts, durant el dia, del japonès Cornelius i l'italià Lorenzo Senni (i, ni que sigui en esperit, del *rapper* mallorquí Valtònyc, programat a les 15:30 h a l'escenari Sónar XS) i, a la nit, de LCD Soundystem i Thom Yorke. ■



A LA ÚLTIMA

ALGUNOS OBJETOS NECESARIOS

ALGUNOS OBJETOS SIN INTERÉS

AQUELLAS COSAS QUE SE NOS ESCAPAN

UNA FUERZA MAYOR

/ el museo imaginario /

JAIME BIERESTAIN

EL MACBA, UN ESPACIO «LLENO DE ENERGÍA»

El diseñador e interiorista chileno, enamorado de Barcelona desde el día que pisó la ciudad por primera vez siendo joven, recomienda el «ambicioso» museo del Raval, al que acude a menudo con su ahijada de cuatro años

EL DISEÑADOR e interiorista Jaime Bierestain nació en Chile, estudió diseño gráfico y se vino a España para completar su formación, sin intención de quedarse. Pero un flechazo

llamado Barcelona cambió el rumbo de las cosas: se instaló en la ciudad donde, con el paso de los años, ha ido dejando su huella en el interior de numerosos establecimientos y viviendas de particula-

res de la mano de su estudio homónimo, que inauguró hace 18 años, y en el restaurante-*concept store* que posee en la calle de Pau Claris, 167. El Macba (plaza dels Àngels, 1), creado por Richard Meier, es uno de

sus *hotspots* favoritos. «Acaba de cumplir 30 años. Es un ejemplo de cómo los empresarios locales se unieron para crear y desarrollar un proyecto ambicioso. Se trata de un espacio lleno de energía donde suelo



JORDI MUNTAL

AMANTE DEL ARTE

Jaime Beriestain, en el Macba, un museo para nuestro museo imaginario.

FRECuenta CENTROS CULTURALES Y TIENDAS DE MODA Y DISEÑO

pasear con mi ahijada, Sofía, de 4 años».

El Macba es el lugar que recomienda. En su día a día también visita a otros centros culturales, hoteles, edificios emblemáticos, galerías de arte y comercios tradicionales o contemporáneos: desde Vitra (plaza Comercial, 5), al que acude a menudo porque está repleto de muebles icónicos, hasta Santa Eulalia (paseo de Gràcia, 93), que combina piezas de modistas de toda la vida con las últimas tendencias. Este hervidero de creatividad es una fuente de inspiración que tiene un componente personal. «Me encanta ir a lugares

donde conozco a los propietarios. Dan alma y carácter a sus negocios», explica. No olvida Beriestain a los artesanos, con los que trabaja «estrechamente». «Son parte de la cultura».

Así que, en realidad, guardaría toda Barcelona en el museo imaginario. «La ciudad puede estar muy orgullosa del lugar que ocupa en la escena internacional del diseño. Consigue que el estilo modernista de la Casa Vicens o del Palau de la Música convivan con coherencia y armonía con edificios modernos minimalistas como la Fundació Joan Miró o el Macba». —

Laia Zieger



Pedro Horrach

«Hi havia un clamor per fuetejar la infanta enmig de la plaça»

El fiscal que va enviar a la presó Urdangarin creu que el 'cas Nóos' va estar contaminat per l'ambient social i mediàtic partidari d'encausar la infanta Cristina. Segons l'ara advocat, el jutge Castro va ser víctima d'aquesta pressió. Ell, també: l'acusació de «titella de la Casa Reial» continua coent-li.

PER **JUAN FERNÁNDEZ**

Sa Pobla (Mallorca), 1966. Advocat i exfiscal.

Heroi per a uns per haver fet seure al banc dels acusats figures intocables de la vida pública espanyola com l'expresident del Govern balear, Jaume Matas, o el cunyat del Rei, Iñaki Urdangarin; i dolent per a altres per haver defensat a ultrança la innocència de la infanta Cristina en el judici del cas Nóos en contra del criteri del jutge –i del carrer–, l'exfiscal Pedro Horrach transmet en persona les sensacions del personatge secundari que és arrossegat al centre de l'escena. Tímid i esquerp, gairebé a la defensiva, ni dissimula la seva incomoditat al parlar de si mateix ni amaga la ferida per la qual avui continua supurant el dolor que li va causar llegir i sentir tot el que es va dir d'ell: ninot, cortesà, corrupte, titella de la Casa Reial... El destí ha volgut que el llançament del llibre *Pedro Horrach. El fiscal que puso en jaque a la corrupción* (Península), en què la periodista Ana Martínez Aguirre posa veu al seu testimoni, coincideixi en el temps amb la sentència del Tribunal Suprem que, a grans trets, li

dona la raó al mantenir la pena de presó per a Urdangarin. Hauria d'estar content, però de la boca no li marxa el sabor amarg per un cas judicial que li ha acabat canviant la vida.

— **¿Què ha sentit al conèixer la sentència del Suprem?**

— Satisfacció, però incompleta. M'ha alegrat saber que l'actitud que vaig mantenir en la instrucció i el judici ha estat ratificada, però la fiscalia demanava més anys de presó per als acusats. En aquest sentit, l'alegria és tan sols a mitges. També em sento alleujat al veure tancat, a la fi, un cas que va començar fa vuit anys.

— **¿Recorda aquell dia? ¿Què va pensar quan, instruint el cas Palma Arena, va trobar els noms d'Urdangarin i la infanta Cristina?**

— Vaig veure clara la seva participació quan vam escorcollar la seu de l'entitat a Barcelona i vam confiscar documentació comprometedora per a ell. Quan vaig prendre declaració a [Diego] Torres a la seu judicial de Via Laietana i li vaig preguntar per la implicació del seu soci en el desviament dels diners, es va negar

Pertanyent a una família dedicada a l'hostaleria, ha sigut fiscal durant 25 anys, primer a la Fiscalia de Menors i els últims 10 a Anticorrupció.

Li ha tocat dirigir algunes de les investigacions judicials relacionades amb corrupció política més sonades, com les del 'cas Andratx', el 'cas Palma Arena', el 'cas Nóos' i les causes contra Unió Mallorquina.

El 2016 va demanar l'excedència com a fiscal

i des d'aleshores exerceix com a advocat a Palma de Mallorca, on ha tingut de clients figures com l'empresari Matthias Künn, parella de Norma Duval.

És un fumador irredeempt, li agrada viatjar en moto –té una Harley–, és aficionat del Reial Madrid i està casat amb la funcionària Ana Zacher, amb qui té una filla.

a contestar. Deia que abans havia de consultar-ho.

— **I de sobte, es va dir a si mateix: «Estic a un pas d'empaperar el gendre del Rei». Poca broma.**

— Era evident, tots els indicis apuntaven a ell. Honestament, en aquell moment no vaig ser conscient de la repercussió mediàtica i social que tindria aquella decisió. Havia passat ja per molts casos amb certa transcendència local i pensava que aquesta vegada passaria exactament el mateix. De seguida vaig veure la que em cauria a sobre, i llavors sí que vaig pensar: «iOn m'he ficat!».

— **Quan pensa en el cas Nóos, quines sensacions té?**

— Agredolces. Estic content pel treball realitzat, però no puc oblidar tot el que he passat en aquests anys. En els mitjans de comunicació i l'opinió pública es va instal·lar un prejudici segons el qual jo era el dolent de la pel·lícula per no voler imputar la infanta. La conseqüència va ser una crítica ferotge de la meua capacitat professional. La meua independència es va posar en dubte.

— **¿Com ho va portar?**

— Em va fer molt mal, perquè van ser anys d'atacs constants. No era gens agradable sentir diàriament teories confabuladores que em situaven al servei del Govern i la Casa Reial, ni escoltar que era un titella en mans del Rei o del ministre de torn. Qualsevol argument que donava per defensar-me se l'enduia el vent. Vaig estar massa exposat i, al final, l'esgarrapada l'acabes sentint.

— **¿Entén la sorpresa, i també l'estupefacció, de molta gent al veure'l defensar amb tanta insistència la innocència de la infanta Cristina? Fins ara creïem que el fiscal es dedicava a acusar, no a defensar.**

— La missió dels fiscals no consisteix a acusar, específicament, sinó a defensar la legalitat i els drets dels ciutadans. Acusem, o no, en funció dels fets incriminadors que trobem, però en el cas Nóos hi va haver una instrucció a la carta. El jutge només va tenir en compte les proves que podien incriminar Cristina de Borbó i va rebutjar les que en provaven la innocència. Per això vaig reaccionar així.

— **¿Hauria actuat igual si no s'hagués**



DAVID CASTRO



Pedro Horrach, a Madrid, durant la promoció que testimonia la seva tasca fiscal.

tractat de la filla del Rei?

—Exactament igual, perquè ja ho vaig fer abans en altres casos, però sense tanta transcendència. Els fiscals veiem diàriament situacions processals com aquesta, i no hi ha ni una dona ni un marit que, per ser sòcia o soci de l'empresa de la seva parella, hagi estat acusat de delictes fiscals. Apareixen com a administradors, però són figures formals, objectes decoratius. Sense anar més lluny, el cas *Palau*. Les esposes dels acusats eren les administradores de les entitats utilitzades per desviar els diners. ¿Vostè n'ha vist alguna asseguda al banc dels acusats?

— ¿Calia posar tant èmfasi en la defensa de la infanta?

—Reconec que la meua reacció va ser passional, però jo soc així, sempre poso molta passió en la meua feina. En aquesta ocasió, em vaig indignar al veure que la investigació s'estava veient condicionada pels prejudicis que s'havien instal·lat en el jutge d'instrucció.

— ¿Un jutge amb prejudicis? ¿Acusa José Castro de prevaricar?

—No, jo no he utilitzat aquesta pa-

raula. Només dic que l'ambient favorable a la incriminació de Cristina de Borbó va influir en ell, no en tinc cap dubte. No ens enganyem: al carrer hi havia un clamor per veure la infanta fuetjada enmig de la plaça. Anar a favor del vent mediàtic i apuntar-se al carro és molt fàcil.

— ¿Com ha sigut la seva relació amb la Fiscalía General de l'Estat aquests anys?

—No ha sigut dolenta, però sí escassa. Només mantenien contacte amb el fiscal en cap d'Anticorrupció. A Eduardo Torres Dulce sempre li agrairé la defensa que va fer de la meua posició. La Fiscalía hauria de ser una institució més forta i tenir una presència en els mitjans més clara. Així evitariem que certs casos es personalitzessin, com em va passar a mi.

— ¿Hi va haver un pacte per salvar la infanta?

—A mi m'han parlat de reunions a la Zarzuela. Si n'hi va haver, jo no en vaig tenir coneixement. Qui digui el contrari, que aporti una prova. És molt fàcil llançar una teoria conspiradora a l'aire, però després preguntes qui, quan i on, i ningú en dona dades.



«No he estat a la Zarzuela en la meua vida. Pilar Urbano m'ho va preguntar i li vaig dir que no sabia de què em parlava. Són tot especulacions»

— Pilar Urbano va dir l'altre dia a la televisió que aquella reunió es va fer i que vostè hi va estar implicat.

—Jo no he estat a la Zarzuela en la meua vida. Pilar Urbano m'ho va preguntar i li vaig dir que no sabia de què parlava. Li vaig demanar proves que em relacionessin amb aquella reunió, si és que n'hi ha, i no me'n va donar cap. Reunions, trucades, encàrrecs secrets... Tot són especulacions al vent, però sense proves.

— ¿S'ha plantejat querellar-se amb Urbano o amb els qui afirmen que vostè s'ha confabulat per salvar la infanta?

—Podria haver interposat desenes de querelles, perquè m'han dit corrupte en infinitat de mitjans, i de fet m'ho vaig plantejar en alguna ocasió. Però ¿de què m'hauria servit si els empara el dret a la llibertat d'expressió i el secret professional per no revelar les seves fonts? Així resulta impossible defensar-te.

— ¿Quina percepció té de la Corona?

—És la institució que tenim i com a tal cal respectar-la, però em sembla anacrònica i cridada a desaparèixer. De fet, ha anat desapareixent en multitud de països i en algun moment també ho farà en el nostre. ¿Quan? No ho sé.

— ¿Què li sembla la inviolabilitat de la figura del Rei?

—Una certa inviolabilitat està justificada per protegir el cap de l'Estat de denúncies absurdes que poguessin posar en dubte la institució, però això no pot convertir-se en una cuirassa que doni impunitat a tots els seus actes. S'hauria de limitar i que certs delictes no estiguessin protegits. Els de tipus econòmic, per exemple, i altres de més greus, com ara l'homicidi o l'assassinat. Per descomptat costa entendre que la inviolabilitat els empari.

— Fa un any va sol·licitar deixar la fiscalia. ¿Per què ho va fer?

—Ja feia molts anys que era fiscal i a Anticorrupció, i volia fer un canvi de cicle. És una decisió que ja tenia pensada, però no li negaré que el que he viscut en els últims anys ha influït en la meua decisió. El cas *Nóos* m'ha canviat la vida.

— ¿Com és la seva relació actual amb el jutge Castro?

—Inexistent. De tenir una relació molt pròxima, hem passat a no tenir res. Això també s'ho ha carregat el cas *Nóos*. ■

▶ 16 Junio, 2018

Pedro Horrach Exfiscal del cas Nóos

“La pena imposada a Urdangarin no és lleu”

POLÍTICS • “La presó preventiva no es pot utilitzar com una condemna anticipada” **INFANTA** • “No hi havia cap indici per cridar com a imputada Cristina de Borbó” **SUSPICÀCIES** • “Donaven per fet que no es condemnaria mai Urdangarin per ser qui és, i està condemnat” **JUSTÍCIA** • “El sistema judicial d’aquest país és lent i no hi ha mitjans, però ha funcionat”

Raül Garcia i Aranzueque
BARCELONA

La publicació del llibre *Pedro Horrach. El fiscal que puso en jaque a la corrupción*, d’Ana Martínez, ha coincidit amb la sentència del cas Nóos, del qual ell va ser el fiscal, que ara li toca comentar des de la distància.

Què li sembla la pena a Urdangarin? Ha estat molt lleu?

Una pena de sis anys de presó no es pot considerar una pena lleu. És veritat que la satisfacció no ha estat total perquè ni l’Audiència provincial ni el Tribunal Suprem han acollit les previsions de la fiscalia.

S’acaba de fer pública la sentència i ja s’especula amb un possible tercer grau.

Això depèn de les juntes de tractament de cada centre penitenciari, però amb aquestes penes llargues és difícil que s’obtingui el tercer grau al cap de pocs mesos. La meua experiència en molts casos és que no s’aconsegueix.

Molts ho donen per fet.

Sí, però també donaven per fet que no es condemnaria mai Iñaki Urdangarin per ser qui és, i està condemnat.

La infanta, en canvi, se n’ha sortit amb una sanció econòmica. A vostè el van acusar d’haver rebut pressions i d’haver-li donat un tracte de favor.

Vaig reaccionar malament davant d’aquesta imputació perquè realment el que t’imputen és un fet delictiu. Jo he intentat lluitar contra aquest perjudici durant anys i no ho he aconseguit. Quan s’instal·la el perjudici en l’opinió pública derivada de les informacions mediàtiques, a part d’establir-se un judici paral·lel, salta pels aires la presumpció d’innocència.

Va arribar a recórrer contra la imputació de la infanta. És un fet poc habitual, oi?



Pedro Horrach es dedica ara a fer d’advocat a Palma ■ EMILIO NARANJO / EFE

Sí, és poc habitual, però no hi havia ni un sol indici per cridar com a imputada Cristina de Borbó. A més, vaig creure que era un tracte discriminatori en relació amb situacions equivalents, idèntiques o pitjors.

Com ara quines?

Per exemple, les dones de Millet i Montull, en el cas Palau, que

no han estat imputades per cap fet delictiu. Han segut al banc com a responsables civils, i aquest cas és més greu, perquè eren administradores formals de les societats que es van crear, suposadament, per desviar fons públics.

La situació d’Urdangarin i la seva estada a Suïssa s’ha compa-

Fiscal en excedència

Després de molts anys en el centre de l’atenció mediàtica, l’exfiscal Pedro Horrach ha decidit agafar-se una excedència i ara exerceix d’advocat a Mallorca. Diu que, tot i els prejudicis d’alguns, s’hi sent còmode i, sobretot, molt més tranquil.

■ EMILIO NARANJO / EFE

litzin la investigació. En aquest cas, em sembla excessiu el temps que han passat en presó preventiva. Des de fora i fent una valoració parcial perquè no conec ni els casos, em sembla excessiva la presó preventiva. No es pot utilitzar com una condemna anticipada.

També hi ha altres casos que costen d’entendre, com el del raper Valtoryc. És normal que alguns creguin que la justícia no és igual per a tothom.

Sí, però el sistema judicial d’aquest país ha funcionat. És veritat que és lent, que no hi ha mitjans, els processos són eternals... Però això és també per-



Quan s’instal·la el perjudici en l’opinió pública salta pels aires la presumpció d’innocència

què es respecten les garanties de tots aquells que són investigats i, en general, crec sincerament que no funciona malament. Una altra cosa és que es produeixin, en determinats casos, situacions que no són gaire fàcils d’entendre.

Com és que s’ha embrancat a fer aquest llibre si deia que estava tan escaldat de la pressió mediàtica?

És una manera de reivindicar la feina que vam fer durant molts anys a la fiscalia anticorrupció, una forma de reivindicar que no he actuat per cap motiu que no fos l’exercici professional, però, és clar, això no ven i hi ha encara pel mig teories confabuladores. ■

AudioClásica

(<http://www.audioclasica.com/>).

[INICIO \(HTTP://WWW.AUDIOCLASICA.COM\)](http://www.audioclasica.com/)

[ARTÍCULOS \(HTTP://WWW.AUDIOCLASICA.COM/CATEGORY/ARTICULOS/\)](http://www.audioclasica.com/category/articulos/)

[ENTREVISTAS \(HTTP://WWW.AUDIOCLASICA.COM/CATEGORY/ENTREVISTAS/\)](http://www.audioclasica.com/category/entrevistas/)

[CONCIERTOS](#) ▾

[CRÍTICAS \(HTTP://WWW.AUDIOCLASICA.COM/CATEGORY/CRITICAS/\)](http://www.audioclasica.com/category/criticas/)

[QUIENES SOMOS \(HTTP://WWW.AUDIOCLASICA.COM/QUIENES-SOMOS/\)](http://www.audioclasica.com/quienes-somos/)



Buscar



05-VI-2018 Orfeo, maduro y feliz

(<http://www.audioclasica.com/2018/06/05/5-vi-2018-orfeo-maduro-y-feliz/>).

COMENTARIOS RECIENTES

[Crítica de Raúl Jiménez en @Audioclasica sob...](#)

CATEGORÍAS

- > [Artículos \(http://www.audioclasica.com/category/articulos/\)](http://www.audioclasica.com/category/articulos/)
- > [Conciertos \(http://www.audioclasica.com/category/conciertos/\)](http://www.audioclasica.com/category/conciertos/)
 - > [Barcelona \(http://www.audioclasica.com/category/conciertos/barcelona/\)](http://www.audioclasica.com/category/conciertos/barcelona/)
 - > [Danza \(http://www.audioclasica.com/category/conciertos/danza/\)](http://www.audioclasica.com/category/conciertos/danza/)
 - > [Internacional \(http://www.audioclasica.com/category/conciertos/internacional/\)](http://www.audioclasica.com/category/conciertos/internacional/)
 - > [Madrid \(http://www.audioclasica.com/category/conciertos/madrid/\)](http://www.audioclasica.com/category/conciertos/madrid/)
 - > [Nacional \(http://www.audioclasica.com/category/conciertos/nacional/\)](http://www.audioclasica.com/category/conciertos/nacional/)
- > [Críticas \(http://www.audioclasica.com/category/criticas/\)](http://www.audioclasica.com/category/criticas/)
- > [Entrevistas \(http://www.audioclasica.com/category/entrevistas/\)](http://www.audioclasica.com/category/entrevistas/)
- > [Hemeroteca \(http://www.audioclasica.com/category/hemeroteca/\)](http://www.audioclasica.com/category/hemeroteca/)
- > [Música contemporánea \(http://www.audioclasica.com/category/musica-contemporanea/\)](http://www.audioclasica.com/category/musica-contemporanea/)
- > [Noticias \(http://www.audioclasica.com/category/noticias/\)](http://www.audioclasica.com/category/noticias/)
- > [Quiénes Somos \(http://www.audioclasica.com/category/quienes-somos/\)](http://www.audioclasica.com/category/quienes-somos/)
- > [Colaboradores \(http://www.audioclasica.com/category/quienes-somos/colaboradores/\)](http://www.audioclasica.com/category/quienes-somos/colaboradores/)
- > [Equipo de redacción \(http://www.audioclasica.com/category/quienes-somos/equipo-de-redaccion/\)](http://www.audioclasica.com/category/quienes-somos/equipo-de-redaccion/)
- > [Slider \(http://www.audioclasica.com/category/slider/\)](http://www.audioclasica.com/category/slider/)



© Antoni Bofill

BARCELONA

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

SÍGUEME EN TWITTER

[Privacy & Cookies Policy](#)

PHILIPPE JAROUSKY, Orfeo. CHANTAL SANTON, Euridice. EMÖKE BARATH, Amor. COR DE CAMBRA DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. I BAROCCHISTI. ANDREA MARCHIOL, director.

C. W. Gluck: *Orfeo ed Euridice*.

Aforo: 2.049 **Asistencia:** 90%

El de Orfeo no solo es uno de los mitos más vitales desde la antigüedad clásica hasta nuestros días, sino que es fundador del propio género operístico: baste recordar que durante el primer los primeros veinte años de historia de la ópera se sucedieron títulos como la *Euridice* de Jacopo Peri (1600), la de Giulio Caccini (1602), *La favola d'Orfeo* de Claudio Monteverdi (1607) y *La morte d'Orfeo*, de Stefano Landi (1619), dicho sea sin ánimo de exhaustividad, y todo el siglo XVII y la primera mitad del XVIII continuó visitando con asiduidad un tema que valía tanto para los salones como para las fiestas públicas. Contra la apretada legión de Orfeos barrocos, contruidos generalmente sobre la base de la pirotecnica vocal y las agilidades de todo tipo, Gluck propondrá un nuevo paradigma de concepto clásico, en el que buscará por sobre todo el equilibrio, la nobleza y la expresividad. Y esa propuesta es la que han comprendido y hecho suya a la perfección todos los intérpretes de esta *Orfeo ed Euridice* que anda por los teatros de Europa, que ha recalado ahora en el Palau y que tiene ya una plasmación fonográfica que apunta a ser una referencia inevitable para el futuro.

El éxito de la velada, desde luego, ha de reconocerse como plural, porque todos los integrantes del espectáculo cumplieron con alta nota con sus respectivas partes. Así, el conjunto instrumental de *I Barocchisti* produjo un sonido compacto entre todas las secciones, brillante, compensado en los tempos, bajo dirección esta vez de un animoso Andrea Marchiol, ayudante del titular Diego Fasolis. En la parte vocal, la prestación del Cor de Cambra fue excelente, y también lo fue la de las dos sopranos coprimarias, la francesa Chantal Santon y la húngara Emöke Barath –de precioso timbre y muy notoria técnica, por cierto–. Pero el protagonista principal del libreto de Calzabigi para esta versión original vienesa es el Orfeo que encarnó Philippe Jaroussky, y el contratenor francés bordó el papel: alejado de cualquier concesión a las florituras, incidió en el perfil más noble del personaje y lo puso sobre el escenario con una voz en perfecta madurez y una personalidad escénica contenida y elegantísima. El *Che farà senza Euridice?* representó el culmen de una interpretación que no puede más que calificarse de excelsa. Y el *lieto fine* que la circunstancias de su estreno impusieron a la obra de Gluck fue también el final de feliz de una estupenda noche de música.

Javier Velaza

Tweets por @Audioclasica

Audioclásica retweeteó



José María Domínguez
@arcontefrisseo

Puccini trabajó para Ricordi en la versión italiana de Meistersinger von Nürnberg de Wagner, ópera que dejó una impronta neta en [#ManonLescaut](#) Contribuyó a la novedad de la ópera el que los dos libretistas no tuvieran experiencia operística destacada previa [#LiceuAlaFresca](#)

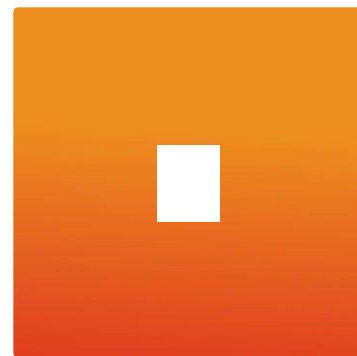
16 jun. 2018

Audioclásica retweeteó



Sinfónica Tenerife
@SinfonicaTF

'Integral de Beethoven' con la Sinfónica de Tenerife Dirección y piano de François-Frédéric Guy, con los cinco conciertos para piano de Beethoven
Jueves 21 y viernes 22 de junio, a las 19:30 h
Entradas bit.ly/IntegralBeetho...
[#IntegralBeethoven](#) [#YoSoySinfónica](#) [#Tenerife](#)



20h

Audioclásica retweeteó



Pablo Heras-Casado
@herascasado

Y vamos a por el cuarto...Brahms y Doceak desde lo alto del puerto de Hamburgo
[@elbphilharmonie](#)



21h

Insertar

Ver en Twitter



([HTTP://WWW.AUDIOCLASICA.COM/FEF](http://WWW.AUDIOCLASICA.COM/FEF)
[AUDIOCLASICA](#)
([HTTP://WWW.AUDIOCLASICA.COM/](http://WWW.AUDIOCLASICA.COM/)).

- [Mago Diapasón. La magia de enseñar música](#)
(<http://www.audioclasica.com/2018/diapon-la-magia-de-ensenar-musica/>) junio 17, 2018 [Juan Manuel Rodríguez Amaro](#)



CRÍTICA - CONCERTS

EMOTIVA DIADA PAU CASALS AMB GABETTA I CHAMAYOU

DIADA PAU CASALS 2018. Sol Gabetta, violoncel. Bertrand Chamayou, piano. Schumann: *Cinc peces populars*, op. 102. Britten: *Sonata*, op. 65. Chopin. *Sonata*, op. 65. **PALAU DE LA MÚSICA. 12 DE JUNY DE 2018.**

Per Lluís Trullén

Amb un emotiu record a la figura del mestre Pau Casals i la seva vinculació amb el Palau, Marta Casals Istomin s'adreçava al públic del Palau en un parlament previ al concert emmarcat en la Diada Pau Casals a Barcelona. *“La música és la via per a la pau, la felicitat i la convivència”* o *“quan Casals parlava de Catalunya sempre se li mullaven els ulls”* van ser algunes de les frases que Marta Casals, cofundadora i presidenta de la Fundació Pau Casals, va pronunciar en record del mestre en un Palau on un nombrós públic va voler retre un nou tribut a *“una figura que és recordada a tot el món”*.



© Fundació Pau Casals

Sol Gabetta tornava al Palau després de debutar-hi el març del 2012 acompanyada, com ja va ser en aquella ocasió, pel pianista francès Bertrand Chamayou. *“Gabetta representa la universalitat de Pau Casals. Nascuda a l'Argentina, amb passaport francès, amb arrels franceses, italianes i russes,*

actualment viu a Suïssa i la seva llengua més habitual és l'alemany", recordava dies enrere Bernard Meillat, membre de la Comissió Assessora Internacional de la Fundació Pau Casals. I per sobre de tot, Gabetta és una artista extraordinària, intel·ligent, expressiva, que irradia musicalitat i entrega en cada nota, en tota frase que passa per les seves mans. Acompanyada pel pianista Bertrand Chamayou, nascut l'any 1981, com la violoncel·lista, gaudeixen d'una sintonia absoluta en l'equilibri i la recerca del resultat musical. *"Quan nosaltres toquem junts"*, explica Chamayou, *"no escolto la Sol com algú amb qui dialogo, sinó com una altra expressió de mi mateix, com si fóssim la mateixa persona"*. I és aquesta simbiosi la que va facilitar a la música interpretada al concert uns resultats interpretatius plens d'entrega i també apassionament. El concert s'inicià amb les *Cinc peces d'estil popular* de Schumann. Amb un gran gest de l'arc i amb unes sonoritats àmplies i diàfanes, ens va fer reviure tota la sensibilitat i càrrega romàntica d'una partitura bellíssima en què el caràcter impetuós de la quarta peça de la sèrie o tot l'apassionament que exhala la darrera peça ens donaven mostra de la fortalesa interpretativa de l'artista.



© Fundació Pau Casals

L'elecció de la infreqüent –però interessantíssima– *Sonata en Do major* de Britten no va ser fruit de l'atzar. El compositor britànic va venir a Barcelona l'any 1936 en pro de la causa republicana i anys després va escriure la *Ballad of heroes* dedicada als qui van lluitar amb les Brigades Internacionals. La música d'aquesta *Sonata* resulta persuasiva per la varietat de llenguatges i recursos emprats. Sonoritats poderoses, uns diàlegs instrumentals meravellosos, l'atractiu *pizzicato* del segon apartat, la foscó del tercer, els *glissandi* del quart... provoquen una barreja de recursos que va fer emergir totes les qualitats musicals de Gabetta. Del seu violoncel venecià Matteo Goffriller del 1730 emanaven un ampli espectre de colors sempre adients per la seva diversitat en la música de Britten.

Gabetta i Chamayou van tocar de manera esplèndida, gaudien de la música que passava per les seves mans i tot va funcionar a nivell tècnic i expressiu de manera impecable. El pianista francès va mostrar tots els seus recursos en la *Sonata per a violoncel i piano, op. 65* de Chopin: virtuosisme, apassionament, vehemència i un control del so adient per trobar un equilibri amb la violoncel·lista. Un Chopin ple de fortalesa i poètica, retrobant l'atmosfera romàntica abans creada amb Schumann i del qual Gabetta i Chamayou van extreure la seva vessant més apassionada. Ja fora de programa, dues obres de Manuel de Falla van posar punt final a un recital que, com recordava Marta Casals, era *“el segon concert que organitzaven en el marc de l'acord entre la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana i la Fundació Pau Casals i que ja ha permès planificar les futures edicions del 2019, 2020 i 2021”*.

Imatge destacada: © Fundació Pau Casals